

Het kassa-socialisme

Het Vlaamse socialisme kent drie strekkingen: het tribune-socialisme, het kathedersocialisme en het kassa-socialisme. Tot de eerste reken ik Jef Sleenckx, die gepassioneerd opkomt voor de arbeiders. Hij heeft mijn sympathie. Voor het tweede staat Frank Vandenbroucke model. Hij heeft mijn respect. De derde strekking verfoei ik. Het was Norbert De Batselier die de kleine kantjes van het 'kassa-socialisme' dik in de verf zette.

De Vlaamse socialisten moeten zich afvragen waar ze voor staan. Ze beweren op te komen voor armen en arbeiders. Ze beschuldigen ondernemers van hebzucht en schilderen hen af als asociaal omdat sommigen zich (te) hoge vergoedingen toekennen. Maar SPA-leiders zijn veel erger dan grijpgrage ondernemers. Zij katapulteren zichzelf in goedbetaalde publieke functies met inkomens waarvan ondernemers dromen. Ondernemers lopen het risico dat het bedrijf over de kop gaat en dat ze hun geld verliezen. Socialistische leiders kunnen niet failliet gaan. Zij gebruiken de staat als trog. Als het geld op is, verhogen zij de belastingen. Uiteindelijk betaalt de kleine man hun afromen. Socialistische leiders zien de overheid als een zelfbedieningswinkel zonder kassa.

De gewone man begint het te doorzien, want er is een patroon. De Batselier gold als partijvernieuwer, maar ik heb van die vernieuwing nooit meer gezien dan holle verklaringen op een ideologisch congres. Hij werkte tien jaar geleden mee aan het Sienjaal, samen met Maurits Coppieters en de altijd olijk ogende Freddy Willockx. Dat Sienjaal was gebakken lucht. Mijn wantrouwen tegenover De Batselier werd gesterkt toen hij in 2004 probeerde zijn vrouw te benoemen tot hoofd van de administratie van Dendermonde, de gemeente waar De Batselier zelf burgemeester is. De operatie mislukte omdat niet alleen de oppositie in drie geheime stemrondes haar 'nee' liet blijken, maar ook leden van de regerende coalitie. Dat nepotisme toonde het gebrekkige

oordeelsvermogen van 'Den Bats'. Zijn overstap naar de goedbetaalde functie bij De Nationale Bank met behoud van een flinke vergoeding van het Vlaams Parlement, ligt in dezelfde lijn.

Hij is niet de enige. Steve Stevaert benoemde zich tot 'gouverneur voor het leven' van de provincie Limburg en meende dat bovendien te kunnen combineren met een goedbetaalde functie bij de verzekeringsmaatschappij Ethias. Het geld ging zijn neus voorbij dankzij Jean-Marie Dedecker, die ooit beweerde dat het makkelijker is een hond langs een worstenwinkel te leiden dan een socialist langs een hoop geld. Hoog gezeten in Limburg leeft Steve er goed van en begon allereerst met een dure renovatie van zijn residentie aan de Hasseltse Lombardstraat. In het hotel van de gouverneur is alles gratis, althans voor hem. Het is er brassen zonder einde. Het geld vliegt in pakken de ramen uit en de champagne vliegt in dozen binnen. Volgens Steve moet geld rollen, bij voorkeur het geld van een ander.

Kameraad Luc Van den Bossche wierp zich op als architect van het Copernicusplan, dat strenge selectieprocedures invoerde voor topposities. Die procedure gold niet toen Van den Bossche zichzelf parachuteerde als gedelegeerd bestuurder van BIAC, waarvan de overheid een belangrijke aandeelhouder is. Zijn dochter Freya, die giften niet van leningen kan onderscheiden, volgde hem op in de federale regering. Kassa-socialisme onttaardt steevast in nepotisme. Socialisten grijpen naar overheidsbedrijven omdat normale bedrijven hen niet willen, wegens 'onbruikbaar'. Jannie Haek, voormalig kabinetschef van Johan Vande Lanotte, sloeg de topfunctie bij de NMBS aan de haak.

'Kassa-socialisten' vormen een kaste zoals die ooit bestonden in de DDR of de Sovjet-Unie. Ze zeggen dat verontwaardiging over sociale misstanden hun drijfveer is. Maar gewone mensen raken verontwaardigd over deze zelfbenoemde verontwaardigden. De SPA heeft alle redenen verkiezingen te vrezen. **EB**